

Arrest

nr. 232 336 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 november 2015, verklaart er zich op 12 november 2015 een eerste maal vluchteling.

Op 7 november 2016 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, waartegen verzoeker geen beroep aantekende bij de Raad.

1.2. Op 8 december 2016 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 16 maart 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. Bij 's Raads arrest nr. 189 881 van 19 juli 2017 werd het beroep tegen deze beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen.

1.3. Op 22 september 2017 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Bij 's Raads arrest nr. 214 922 van 9 januari 2019 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.4. Op 8 februari 2019 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.

Op 20 mei 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op 23 mei 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van etnische origine te zijn. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Burjegay, gelegen in het district Nawur van de provincie Ghazni. Op 12 november 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming samen met uw echtgenote H.R. (O.V. 8161203), haar zus F.R. (O.V. 8161248) en hun neef K.H. (O.V.8161246). U verklaarde dat u in 1370 (maart 1991/maart 1992 volgens de gregoriaanse kalender), in het midden van de Afghaanse burgeroorlog, naar Teheran, de hoofdstad van Iran vertrok. U verbleef er illegaal en werkte als tapijtenreiniger. U trouwde in 2003 met H.R., eveneens een Afghaanse Hazara die is geboren in Iran. Rond 2006 werd u gedeporteerd naar Afghanistan, waar u gedurende twee jaar verbleef in Kabul, terwijl u in een slagerij woonde en werkte. Rond 2008 keerde u terug naar Iran, waar u opnieuw illegaal verbleef tot ongeveer 2011, toen u opnieuw werd gedeporteerd naar Afghanistan. U verbleef vervolgens vier jaar lang in uw geboortedorp Burjegay, waar u geld verdiende door onder meer de familie van een Afghaanse commandant tussen Ghazni en Kabul te vervoeren. De taliban kwamen dit te weten, waarna zij een dreigbrief naar uw oom in Kabul stuurden, aangezien u uw auto altijd voor zijn huis parkeerde wanneer u op klanten moest wachten. Uw oom belde u na ontvangst van de dreigbrief op om te zeggen dat u niet meer bij hem mocht komen. U ging terug naar Ghazni, waar u twintig dagen bleef tot u terug naar Iran vertrok. U verbleef in Teheran tot u rond september/ oktober 2015 samen met uw vrouw, zus en haar neef naar België vertrok, aangezien u illegaal in Iran verbleef en bang was om gedeporteerd te worden. Bovendien vreesde u verplicht te worden om te gaan vechten in Syrië. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een huwelijkscertificaat, een taskara, het bewijs van verlies van uw originele taskara, een brief van de taliban, een brief van de dorpsoudsten ter bevestiging van uw herkomst, een bevestigingsstrook ter aanvraag van een Iraanse verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen, een verzendingsbewijs, een factuur van een garagist uit Teheran en een brief die bevestigt dat u getuige was op een huwelijk. Op 7 november 2016 ontving u uw beslissing waarin stond dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat u geen zicht gaf op uw werkelijke herkomst en omdat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw deportaties en verblijf in Afghanistan. Daarnaast merkte het CGVS op dat er vraagtekens dienden geplaatst te worden bij uw relatie met H.R.. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 8 december 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U had op het CGVS een persoonlijk onderhoud in het kader van een voorafgaand onderzoek. U bleef vasthouden aan uw voorgehouden herkomst uit het district Nawur van de provincie Ghazni en uw verblijf in Iran. U paste evenwel uw verklaringen aan met betrekking tot uw deportaties naar Afghanistan en uw vluchtrelaas. Zo herhaalde u dat u twee keer werd gerepatrieerd naar Afghanistan, maar stelde u dat u na uw eerste deportatie maar een week in Afghanistan verbleef voor u terugkeerde naar Iran. Na uw tweede deportatie zou u dan weer niet in Ghazni hebben verbleven maar in de stad Kabul. U verklaarde daar gedurende drie of vier jaar te hebben gewoond en gewerkt. U verklaarde ook dat de door u in het kader van uw eerste asielaanvraag aangehaalde problemen met de taliban niet op waarheid berusten. Verder paste u uw verklaringen aan over de leden van uw schoonfamilie die in België verblijven. Zo zou uw echtgenote hier drie broers hebben alsook een derde zus, respectievelijk A.Q.R. (O.V. 8.161.234, in België gekend als Q.M.), A.R.R. (O.V. 8.161.230, in België gekend als R.M.), A.K.R. (O.V. 8.161.246, in België gekend als K.H.) en D.R. (O.V. 8.161.274). Uw schoonzus F., die u reeds vermeldde tijdens uw eerste aanvraag, zou niet alleenstaand zijn maar verloofd. Tot slot wijzigde u ook uw verklaringen over uw geboortedatum. U verklaarde geboren te zijn

op 10/09/1973 en niet op 01/01/1975. Op 16 maart 2017 besliste het CGVS om uw tweede verzoek tot internationale bescherming niet in overweging te nemen. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 19 juli 2017 verklaarde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) uw beroep onontvankelijk wegens laattijdigheid.

Zonder België te verlaten diende u op 22 september 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran, uw deportaties naar Afghanistan en uw familiale situatie. U verklaarde daarnaast dat uw echtgenote H. in haar beroepsprocedure werd erkend als vluchteling omdat zij ter zitting een attest van het UNHCR voorlegde, waaruit blijkt dat zij, haar zus F. en haar broer A.K.R. als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben geleefd. U verklaarde verder dat u aan de hand van dit document eveneens erkend wil worden. Op 15 februari 2018 besliste het CGVS om uw verzoek in overweging te nemen. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 25 mei 2018 haalde u aan dat Afghanistan niet veilig is en dat u niemand kent in de stad Kabul. Ter staving van uw verklaringen legde u de volgende documenten voor: een brief van uw advocaat, een beschikking van de RvV van uw echtgenote en het attest van het UNHCR.

Op 15 juni 2018 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat geoordeeld werd dat de stad Kabul voor u en uw gezin een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. U diende een beroep in tegen deze beslissing. Op 9 januari 2019 werd deze beslissing door de RvV bevestigd.

Op 8 februari 2019 deed u een vierde verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen. U herhaalde dat u zich niet in Afghanistan kunt vestigen omwille van de slechte levensomstandigheden daar en omdat uw vrouw en kinderen in Iran geboren zijn. U beweerde dat het CGVS in het verleden geoordeeld heeft dat u gedurende vijf jaar in de stad Kabul hebt gewoond terwijl u daar in werkelijkheid slechts vier jaar hebt verbleven. Verder verwees u naar de slechte veiligheidssituatie in Afghanistan en stelt u dat Hazara er worden gedood. U vreest ook voor het leven van uw kinderen en u verklaart dat zij in Afghanistan geen opleiding zullen kunnen volgen. U legde geen documenten voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd aan uw oorspronkelijke herkomst uit het district Nawur van de provincie Ghazni, noch aan uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Uw verklaringen over uw familiale situatie werden evenmin geloofwaardig geacht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw tweede verzoek, waarin u uw verklaringen over uw familiale situatie en uw verblijfplaatsen in Afghanistan aanpaste, werd door het CGVS niet in overweging genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid. Uw derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geoordeeld werd dat de stad Kabul voor u en uw gezin een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft,

kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u stelde niet te beschikken over enige nieuwe elementen en verklaarde dat u zich voor uw huidig verzoek baseert op uw vorige verzoeken (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 5). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Betreffende uw bewering dat het CGVS verkeerdelijk heeft aangegeven dat u gedurende vijf jaar in Kabul hebt gewoond terwijl het in werkelijkheid vier jaar was (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 15) dient opgemerkt dat nergens in de beslissing inzake uw derde verzoek melding wordt gemaakt van een verblijf van vijf jaar in Kabul in uw hoofde.

Inzake uw vrees om gedood te worden in Afghanistan omwille van uw Hazara origine dient opgemerkt te worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden als Hazara (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 18). In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiiten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Dat uw kinderen in Afghanistan voor hun leven dienen te vrezen en geen opleiding zouden kunnen krijgen is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 21). Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afgaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in de stad Kabul een passende onderwijsinstelling voor uw kinderen kan vinden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA)

en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afgaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

Immers, het CGVS oordeelde in het verleden reeds dat de stad Kabul voor u en uw gezin een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kan stellen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag

tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*, *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 januari 2020 samen met een aanvullende nota een weblink bij naar de volgende rapporten: het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, de COI Focus *“Afghanistan – Security situation in Kabul city”* van 15 mei 2019, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van juni 2019 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2. Op 12 november 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart dat hij meermaals illegaal in Iran verbleef en hij voert aan dat hij in Afghanistan problemen kent met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden als chauffeur. Op 7 november 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst en aan zijn verklaringen betreffende zijn verblijven in Iran en Afghanistan. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 8 december 2016 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij wijzigt zijn verklaringen met betrekking tot onder andere zijn vluchtrelaas en zijn verblijfssituaties in Afghanistan en Iran. Op 16 maart 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nr. 189 881 van 19 juli 2017 werd het beroep tegen deze beslissing van de commissaris-generaal d.d. 16 maart 2017 verworpen omdat het betreffende verzoekschrift laattijdig werd ingediend.

Op 22 december 2017 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij wijst erop dat zijn echtgenote werd erkend als vluchteling en hij voegt toe dat Afghanistan niet veilig is en dat hij niemand kent in Kabul. Bij 's Raads arrest nr. 214 922 van 9 januari 2019 wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Op 8 februari 2019 dient verzoeker onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn eerdere verklaringen en voegt toe dat hij zich niet in Afghanistan kan vestigen omwille van de slechte levensomstandigheden en omdat zijn echtgenote en zijn kinderen in Iran zijn geboren. Tevens voert hij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het verleden stelde dat hij gedurende vijf jaar in de stad Kabul had verbleven terwijl hij in werkelijkheid hier vier jaar heeft verbleven. Daarnaast wijst hij op de gevaarlijke situatie in Afghanistan voor Hazara's en stelt hij dat zijn kinderen in Afghanistan geen opleiding zullen kunnen volgen. Hij legt geen nieuwe documenten voor. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.5. Met betrekking tot de drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming van verzoeker motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd aan uw oorspronkelijke herkomst uit het district Nawur van de provincie Ghazni, noch aan uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Uw verklaringen over uw familiale situatie werden evenmin geloofwaardig geacht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Uw tweede verzoek, waarin u uw verklaringen over uw familiale situatie en uw verblijfplaatsen in Afghanistan aanpaste, werd door het CGVS niet in overweging genomen. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid. Uw derde verzoek werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geoordeeld werd dat de stad Kabul voor u en uw gezin een veilig en redelijk vestigingsalternatief vormt. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

2.3.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming slechts voortbouwt op een relaas dat in het kader van de beoordeling van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werd bevonden, hetgeen op zich op deze voorgaande beoordelingen geen ander licht kan werpen:

“U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u stelde niet te beschikken over enige nieuwe

elementen en verklaarde dat u zich voor uw huidig verzoek baseert op uw vorige verzoeken (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 5). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.7. Met betrekking tot de andere aangehaalde elementen in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming, met name dat de commissaris-generaal ten onrechte zou hebben gesteld dat verzoeker gedurende vijf jaar in Kabul heeft verbleven, zijn etnische origine als Hazara en zijn bewering dat hij vreest voor het leven van zijn kinderen die in Afghanistan geen opleiding zullen kunnen krijgen, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Betreffende uw bewering dat het CGVS verkeerdelijk heeft aangegeven dat u gedurende vijf jaar in Kabul hebt gewoond terwijl het in werkelijkheid vier jaar was (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 15) dient opgemerkt dat nergens in de beslissing inzake uw derde verzoek melding wordt gemaakt van een verblijf van vijf jaar in Kabul in uw hoofde.

Inzake uw vrees om gedood te worden in Afghanistan omwille van uw Hazara origine dient opgemerkt te worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden als Hazara (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 18). In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Dat uw kinderen in Afghanistan voor hun leven dienen te vrezen en geen opleiding zouden kunnen krijgen is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 30/04/2019, vraag 21). Uit bovenvermelde informatie blijkt bovendien dat er heel veel scholen gevestigd zijn in Afghaanse steden zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e Sharif, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privéinstellingen, bevinden zich voornamelijk in de grote steden. Er kan dan ook worden aangenomen dat u desgewenst in de stad Kabul een passende onderwijsinstelling voor uw kinderen kan vinden."

Opnieuw laat verzoeker na dienaangaande in zijn verzoekschrift enig concreet en inhoudelijk verweer te voeren.

2.3.8. Met betrekking tot verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker in de stad Kabul nog steeds over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen element aanbrengt dat hierop een ander licht zou kunnen werpen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 214 922 van 9 januari 2019 als volgt:

"Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat hoewel verzoeker geen zicht biedt op zijn herkomst, zijn Afghaanse nationaliteit wel degelijk vaststaat. Voorts dient opgemerkt dat verzoeker in casu over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul.

Uit het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 en het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport "EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van december 2017 (administratief dossier, map 'Landeninformatie'), het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018 en de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprake zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de stad Kabul."

Uit de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing en de uiteenzetting in en informatie opgenomen bij de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat deze beoordeling heden nog steeds actueel en correct is. De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is niet van aard op deze motivering een ander licht te werpen. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de in de bestreden beslissing en de aanvullende nota opgenomen informatie. Uit de motivering in de bestreden beslissing in samenhang gelezen met de hiervoor geciteerde beoordeling in 's Raads arrest nr. 214 922 van 9 januari 2019 blijkt bovendien dat geenszins louter werd nagegaan of er in de stad Kabul al dan niet sprake is van een situatie van 'open combat'; integendeel, deze beoordeling is gebaseerd op een veelheid aan objectieve gegevens die blijken uit de beschikbare informatie.

Waar in de bestreden beslissing inzake de redelijkheid van Kabul als een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker wordt gemotiveerd als volgt: "Immers, het CGVS oordeelde in het verleden reeds dat de stad Kabul voor u en uw gezin een redelijk en veilig vestigingsalternatief is. U bracht geen elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kan stellen.", dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 214 922 van 9 januari 2019 dienaangaande als volgt oordeelde:

"Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende "drie tot vier jaar" in Kaboel heeft gewoond tijdens uw tweede deportatie, volgens uw verklaringen tussen 2011 en 2014/2015, dat u er werk kon vinden en dat u in uw levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 3; Gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 4-5). Er kan dan ook worden aangenomen dat u in de stad Kaboel over een, al dan niet familiaal, netwerk beschikt. Bijkomend, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, moet immers worden vermeld dat u niet de waarheid verteld heeft over uw reële familiale situatie.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Waar verzoeker erop wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te

maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen.

Hoewel het Hof van Justitie de aard van de "persoonlijke omstandigheden" niet heeft gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07, § 28).

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker dient dus aan te tonen dat de persoonlijke omstandigheden die hij aanwijst van dien aard zijn dat ze tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het betogen dat zijn vader een bekend en respectabel persoon is, dat hij sjiïet is en dat zijn oom, tante en kinderen in België als vluchteling zijn erkend en het gezin in de negatieve aandacht is gekomen. De Raad brengt evenwel in herinnering dat onder "persoonlijke omstandigheden" enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In casu haalt verzoeker geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan, nu hij zich beperkt tot het verwijzen naar zijn "profiel" als laaggeschoold en getraumatiseerd (supra).

Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "Elgafaji", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet."

*In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal nalaat *in concreto* te motiveren waarom er in Kabul een intern vestigingsalternatief voorhanden is. Uit het voorgaande blijkt echter dat zulks allerm minst het geval is. De snel veranderende (veiligheids)situatie in de stad Kabul doet verder geen enkele afbreuk aan de beoordeling van verzoekers persoonlijke omstandigheden in het kader van de redelijkheid van Kabul als een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker. Waar verzoeker verwijst naar zijn familiale omstandigheden en zijn kinderen, dient erop gewezen dat onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming enkel werd ingediend in naam van verzoeker en niet in naam van andere familieleden. Aangezien ieder dossier individueel wordt beoordeeld, dient de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief *in casu* dan ook enkel in hoofde van verzoeker te worden beoordeeld. Verzoeker laat echter na *in concreto* aan te tonen op welke wijze zijn familiale situatie en/of zijn kinderen de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in zijn hoofde zou kunnen verhinderen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Waar verzoeker aanvoert dat hij in Afghanistan geen netwerk heeft, dient nogmaals herhaald dat in het kader van zijn derde (volgend) verzoek om internationale bescherming door de Raad in zijn voormeld arrest van 9 januari 2019 dienaangaande reeds werd geoordeeld als volgt: "Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire*

levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende “drie tot vier jaar” in Kaboel heeft gewoond tijdens uw tweede deportatie, volgens uw verklaringen tussen 2011 en 2014/2015, dat u er werk kon vinden en dat u in uw levensonderhoud kon voorzien (CGVS, p. 3; Gehoorverslag CGVS dd. 03/03/2017, p. 4-5). Er kan dan ook worden aangenomen dat u in de stad Kaboel over een, al dan niet familiaal, netwerk beschikt. Bijkomend, zoals hierboven reeds werd vastgesteld, moet immers worden vermeld dat u niet de waarheid verteld heeft over uw reële familiale situatie.” (eigen onderlijning). Voor het overige laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van hervestiging in de stad Kabul zou terechtkomen in dermate precare socio-economische omstandigheden dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM.

Als zodanig slaagt verzoeker er dan ook geenszins in om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

2.3.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER